A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2013. május 17.*

„Verseny — Kartellek — A tengeri tömlők európai piaca — Az EK 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke megsértését megállapító határozat — Árrögzítés, piacfelosztás és kereskedelmi szempontból érzékeny információk cseréje — A folyamatos vagy ismétlődő jogsértés fogalma — Elévülés — Jogbiztonság — Egyenlő bánásmód — Bírságok — A jogsértés súlya és időtartama”

A T-147/09. és T-148/09. sz. egyesített ügyekben,

a **Trelleborg Industrie SAS** (székhelye: Clermont-Ferrand [Franciaország], képviselik: J. Joshua barrister és E. Aliende Rodríguez ügyvéd)

felperes a T-147/09. sz. ügyben,

a **Trelleborg AB** (székhelye: Trelleborg [Svédország], képviselik: J. Joshua barrister és E. Aliende Rodríguez ügyvéd)

felperes a T-148/09. sz. ügyben,

az **Európai Bizottság** (képviselik: N. Khan, Bottka V. és S. Noë, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

elsődlegesen az [EK 81. cikk] és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39406 – „tengeri tömlők”-ügy) 2009. január 28-án hozott C(2009) 428 végleges bizottsági határozat annyiban történő részleges megsemmisítése iránti kérelem tárgyában, amennyiben e határozat a felpereseket érinti, másodlagosan pedig az említett határozattal velük szemben kiszabott bírság törlése vagy lényeges csökkentése iránti kérelem tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: J. Azizi elnök, M. Prek és S. Frimodt Nielsen (előadó) bírák,

hivatalvezető: J. Weychert tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. április 26-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita alapját képező tényállás

A kőolaj és földgáz továbbítására szolgáló tengeri tömlők ágazata

1 A tengeri tömlőket arra használják, hogy a finomított vagy a feldolgozott nyersolajat és az egyéb kőolajtermékeket a tengeri létesítményekről (így például a rendes körülmények között a nyílt tengeren lehorgonyzott, a tankhajók kikötési helyéül szolgáló bójákról, vagy az olyan úszó tartályrendszerekként üzemelő úszó kitermelő-, tároló- és átfejtőegységekről, amelyeket arra használnak, hogy a kőolajat vagy földgázt a szomszédos egységről kinyerjék, feldolgozzák és a tankhajóra való átszállításáig tárolják) tartályhajókra szállítsák, ezt követően pedig e termékeket e hajókról tengeri létesítményekre (például bójákra) vagy szárazföldi létesítményekre átfejtsék.

2 A tengeri tömlőket a tengeren, vagyis vízben vagy víz közelében, míg az ipari vagy földi tömlőket a szárazföldön használják.

3 Az egyes tengeritömlő-berendezések a megrendelők sajátos szükségletei szerint bizonyos számú szabványtömlőből, a két végükön összekapcsoló-elemeket tartalmazó különleges tömlőkből és olyan kiegészítő alkatrészekből állnak, mint a tolózárak, a szerkezet végén elhelyezkedő fogaskerék vagy akár az úszó felszerelés. A jelen esetben a „tengeri tömlők” kifejezés e kiegészítő alkatrészeket is magában foglalja.

4 A tengeri tömlőket kőolajipari társaságok, bójagyártók, kikötői terminálok, a kőolajipari ágazat és a kormányzatok használják, és azokat vagy új projektekre, vagy pedig csere céljából vásárolják meg.

5 Ami az új projekteket illeti, a tankhajóterminálok vagy az egyéb végfelhasználók általában tervezőtársaságot vesznek igénybe (amelyet berendezésépítőnek, eredetitermék-gyártónak vagy alkatrész-gyártónak is neveznek) az olyan új kőolajelosztó létesítmények megépítéséhez vagy beszereléséhez, mint az egypontos lehorgonyzású kikötői berendezések vagy az úszó kitermelő-, tároló- és átfejtőegységek. Az ilyen projektekhez az alkatrészgyártó a tengeri tömlők teljes berendezését megvásárolja a gyártótól.

6 Miután a tengeri tömlőket beszerelték, az egyedi darabokat egy és hét év közötti időszakonként ki kell cserélni. A csere céljára szolgáló tengeri tömlők vásárlását (amely „tartalék-alkatrészek ágazata” néven is ismert) gyakran közvetlenül a végfelhasználók bonyolítják. Ugyanakkor bizonyos esetekben e végfelhasználók a vásárlásaikat leányvállalatoknak vagy külső vállalkozásoknak adják alvállalkozásba, és azoknál központosítják. A csere céljából történő értékesítések a tengeri tömlők világpiacán belül nagyobb részt képviselnek, mint az új termékek értékesítései.

7 A tengeri tömlők iránti kereslet nagy részben a kőolajipari ágazat fejlődésétől, különösen pedig a fogyasztási helytől távol eső övezetekben történő kőolajtermeléstől függ. A kereslet az idők folyamán bővült. E kereslet ciklikus, bizonyos mértékben pedig a kőolaj árának alakulásához kapcsolódik. A kereslet a 60-as évek végén kezdett jelentőssé válni, a 70-es évek kezdetén pedig megnőtt, különösen ami a Perzsa-öbölben, az Északi-tengeren és Észak-Afrikában található kőolajtermelő régiókból származó keresletet illeti. A 80-as évek folyamán a Dél-Amerikában működő, fejlődésben lévő nemzeti kőolajipari vállalkozásoktól származó kereslet növekedett. A 90-es évek végén a kereslet Nyugat-Afrika felé helyeződött át.

8 A tengeri tömlőket a gumiabroncs- vagy kaucsuktermelésükről ismert vállalkozások állítják elő, vagy azok valamelyik „spin-off”-cége. Az előállítás megrendelésre, a megrendelő szükségletei szerint történik. Mivel a tengeri tömlők iránti kereslet földrajzilag nagymértékben szerteoszlik, a legtöbb

tengeritömlő-gyártó jelentős számú ügynököt foglalkoztat, akik a konkrét piacok vonatkozásában általános marketingszolgáltatásokat nyújtanak, és nyilvánosan közzétett ajánlati felhívások keretében kínálják a termékeiket.

9 A tengeri tömlőkkel az egész világon kereskednek, a legfőbb gyártók nemzetközi szinten gyakorolják tevékenységüket. A tengeri tömlőkre vonatkozó jogszabályi előírások országonként alapvetően nem térnek el, és jóllehet a műszaki követelmények a környezettől és a használati feltételektől függően eltérőek, ezt nem tekintik úgy, hogy akadályozná a tengeri tömlők egész világon történő értékesítését.

10 Végül a figyelembe vett időszakban a kartell résztvevői Japánban, az Egyesült Királyságban, Olaszországban és Franciaországban előállított tengeri tömlőket értékesítettek az Európai Unió és az Európai Gazdasági Térség (EGT) különböző országaiban letelepedett végfelhasználók, valamint alkatrészgyártók részére. Jóllehet a legtöbb tengeritömlő-rendszer végső rendeltetési helye Európán kívüli régiókban van, a világ fő alkatrészgyártói közül néhány az Unió és az EGT különböző országaiban található.

A felperesek bemutatása

11 Eredetileg a Michelin gyakorolta tengeri tömlőkkel kapcsolatos tevékenységet.

12 A Michelin csoporton belül e feladat ellátásáról a CMP nevű vállalatcsoport gondoskodott. A Michelin ezt követően, 1993. július 28-án létrehozta a SIRA nevű társaságot, amely 1995. március 31-ig, vagyis a CMP tengeri tömlőkkel kapcsolatos tevékenységének a SIRA részére történő átruházásának időpontjáig semmilyen tevékenységet nem gyakorolt. 1995. április 26-án a SIRA nevét CMP-re változtatták. Magát a CMP-t utóbb megszüntették.

13 1996. március 28-án a két felperes egyike, a Trelleborg AB megállapodást kötött a Michelin-nel, amelynek értelmében kötelezettséget vállalt arra, hogy megszerzi a Michelin-nek a CMP-ben fennálló teljes részesedését. A társaság ezt követően olyan különböző neveket viselt, amelyekben mindig szerepelt a Trelleborg szó, 2005-től kezdve pedig Trelleborg Industrie SAS-nek hívják.

14 A Trelleborg a svéd jog hatálya alá tartozó, 1905 óta létező társaság, amelynek a világméretű üzleti forgalma 2006-ban megközelítette a 27 milliárd svéd koronát (hozzávetőleg 2,9 milliárd euró).

15 A Trelleborg Group a következő négy tevékenységi csoportból áll: a Trelleborg Engineered Systems (amely magában foglalja a tengeri tömlőket), a Trelleborg Automotive, a Trelleborg Sealing Solutions és a Trelleborg Wheel Systems.

16 A Trelleborg a tengeri tömlők gyártásában és forgalmazásában a Trelleborg Industrie nevű leányvállalata közvetítésével vesz részt, amely a jelen ügy másik felperese, és amely a francia jog hatálya alá tartozó társaság.

A közigazgatási eljárás

17 Miközben az Egyesült Államok igazságügy-minisztériuma, valamint Japán és az Egyesült Királyság versenyhatóságai hasonló tények miatt vizsgálatot indítottak, 2006. december 20-án a [*bizalmas*] [1] a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közleményben (HL 2006. C 298., 17. o.) meghatározott engedékenységi politikára hivatkozva, a tengeri tömlők piacán fennálló kartellt bejelentve mentesség iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bizottságához.

1 — A bizalmas adatok kihúzva.

18 A Bizottság ekkor vizsgálatot indított az EK 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikkének megsértése miatt, 2007. május 2-án pedig egy sor vizsgálatot folytatott le a Parker ITR-nél, a felpereseknél, egyéb érintett gyártóknál, valamint a [*bizalmas]-nál* és W.-nél.

19 A Manuli Rubber Industries SpA (MRI) 2007. május 4-én, a Parker ITR 2007. július 17-én, a Bridgestone pedig 2007. december 7-én engedékenység iránti kérelmet nyújtott be a Bizottsághoz.

20 2008. április 28-án a Bizottság kifogásközlést fogadott el, amelyet 2008. április 29-én és május 1-jén közölt a különböző érintett társaságokkal.

21 Az előírt határidőn belül e társaságok mindegyike válaszolt a kifogásközlésre, továbbá a [*bizalmas]/DOM*, a ContiTech AG és a Continental AG kivételével valamennyien kérték a meghallgatásukat, amelyre 2008. július 23-án került sor.

A megtámadott határozat

22 2009. január 28-án a Bizottság elfogadta az [EK 81. cikk] és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39.406 – „tengeri tömlők”-ügy) a C(2009) 428 végleges határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat). A megtámadott határozatból lényegében kiderül, hogy:

– e határozatot a Bizottság tizenegy társasághoz, köztük a felperesekhez címezte;

– a határozattal érintett vállalkozások – néha eltérő módon – egységes és összetett jogsértésben vettek részt, amelynek célja a pályázati kiírások elosztása, az árak rögzítése, a kvóták rögzítése, az értékesítési feltételek megállapítása, a földrajzi piacok felosztása, valamint az árakra, az értékesítési mennyiségekre és a közbeszerzési pályázatokra vonatkozó érzékeny információk cseréje volt;

– a kartell legalább 1986. április 1-jén kezdetét vette (jóllehet valószínű, hogy már a 70-es évek elejére visszavezethető), és 2007. május 2-án ért véget;

– 1997. május 13-tól 1999. június 21-ig (a továbbiakban: köztes időszak) a kartell tevékenysége korlátozott volt, a tagjai között pedig súrlódások keletkeztek; a Bizottság szerint ugyanakkor ez nem eredményezte a jogsértés igazi megszakítását; a kartell szervezett felépítését ugyanis 1999 júniusától kezdve teljes körűen helyreállították, ugyanazon módszerek szerint és ugyanazon résztvevőkkel (egy vállalkozás kivételével, amely a következő évben tért vissza teljes mértékben a kartellbe); következésképpen meg kell állapítani, hogy a gyártók egységes és folyamatos jogsértést követtek el, amely 1986. április 1-jétől 2007. május 2-ig terjedt, vagy legalábbis egységes és ismétlődő jogsértést, amennyiben mindezek ellenére meg kellene állapítani, hogy volt megszakítás; ugyanakkor a köztes időszakot a Bizottság nem vette figyelembe a bírság számítása során, tekintettel az ezen időszakot érintő jogsértéssel kapcsolatos kevés bizonyítékra;

– a Bizottság a felperesek felelősségét az alábbi időszakok vonatkozásában állapította meg:

  – Trelleborg Industrie: 1986. április 1-jétől 2007. május 2-ig;

  – Trelleborg: 1996. március 28-tól 2007. május 2-ig;

– az 1/2003/EK rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatásban (HL 2006. C 210., 2. o.; a továbbiakban: iránymutatás) meghatározott kritériumok alapján az egyes társaságokkal szemben kiszabni tervezett bírság alapösszegének meghatározása az alábbiak szerint történt:

  – a Bizottság az egyes társaságoknak a 2004 és 2006 közötti időszakra vonatkozó, világszintű éves értékesítéseinek átlagából indult ki, és az EGT-ben letelepedett vásárlók részére kiszámlázott értékesítéseket vette alapul;

  – a Bizottság az egyes vállalkozások releváns értékesítéseit akként határozta meg, hogy a világpiaci részesedésüket az iránymutatás 18. pontjának megfelelően az EGT-n belüli összesített értékesítésükre vetítette;

  – a Bizottság a jogsértés súlyának meghatározása során ez utóbbi érték 25%-át vette alapul (az iránymutatásban említett maximális 30 helyett);

  – a Bizottság az így kapott értéket megszorozta az egyes társaságok jogsértésben való részvételének megfelelő évek számával;

  – a Bizottság az iránymutatás 25. pontjának megfelelően, az elrettentés érdekében végül a releváns értékesítések 25%-ának megfelelő kiegészítő összeget is alkalmazott;

  – a Bizottság ezt követően két társasággal szemben súlyosító körülményeket vett figyelembe, a kartell többi tagja vonatkozásában pedig elutasította bármilyen enyhítő körülmény figyelembevételét;

  – a Bizottság végül a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló közlemény (lásd a fenti 17. pontot) alapján két társasággal szemben csökkentette a bírságot.

23 A Trelleborgot és a Trelleborg Industrie-t illetően a Bizottság megállapította, hogy az értékesítések összege a 15% mértékű világpiaci részesedés alapján elérte a 4 909 332 eurót, továbbá hogy a Trelleborg Industrie 18 éven, 11 hónapon és 23 napon át vett részt a jogsértésben, ami 19-es szorzótényezőt eredményezett, a Trelleborg pedig 8 éven, 11 hónapon és 28 napon át, ami 9-es szorzótényezőt eredményezett, és az előző pontban kifejtett különböző tényezőket alkalmazva a Bizottság a bírság alapösszegét a Trelleborg Industrie esetében 24 500 000 euróban állapította meg, amelynek megfizetéséért 12 200 000 euró erejéig a Trelleborg egyetemleges felelősséggel tartozik.

24 Mivel a Bizottság a két társaság egyike esetében sem vett figyelembe semmilyen súlyosító vagy enyhítő körülményt, ezen összegek képezik a velük szemben véglegesen kiszabott bírságot.

Az eljárás és a felek kérelmei

25 A felperesek a Törvényszék Hivatalához 2009. április 9-én benyújtott keresetlevelekkel megindították a jelen kereseteket.

26 Mivel az első tanács egyik tagja nem tudott részt venni az ügy elbírálásában, a Törvényszék elnöke a Törvényszék eljárási szabályzata 32. cikkének 3. §-a alapján a tanács létszámának kiegészítése érdekében másik bírót jelölt ki.

27 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (első tanács) úgy döntött, megnyitja a szóbeli szakaszt, az eljárási szabályzat 64. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében pedig felhívta a feleket bizonyos dokumentumok benyújtására, valamint írásbeli kérdéseket intézett hozzájuk. A felek eleget tettek e felhívásnak.

28 A Törvényszék első tanácsának elnöke a 2012. február 29-i végzésével a Törvényszék eljárási szabályzatának 50. cikke alapján a szóbeli szakasz lefolytatása és ítélethozatal céljából egyesítette a T-147/09. és T-148/09. sz. ügyeket.

29 A T-147/09. sz. ügy felperese 2012. április 13-i levelében tájékoztatta a Törvényszéket, hogy a harmadik, másodlagosan előterjesztett jogalapjától eláll.

30 2012. április 24-i levelükben a felperesek kérték, hogy a Törvényszék zárt tárgyalást tartson.

31 A Törvényszék a 2012. április 26-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.

32 A felperesek ez alkalommal elálltak a zárt tárgyalás tartása iránti kérelmüktől.

33 A Trelleborg Industrie azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét annak a felperesre vonatkozó részében, legalábbis annyiban, amennyiben az az 1999. június 21. előtti időszak vonatkozásában jogsértés elkövetését állapítja meg;

– a megtámadott határozat nyilvánvaló hibáinak kijavításával csökkentse a 2. cikkben a felperessel szemben kiszabott bírságot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

34 A Trelleborg azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét annak a felperesre vonatkozó részében, legalábbis annyiban, amennyiben az az 1999. június 21. előtti időszak vonatkozásában jogsértés elkövetését állapítja meg;

– a megtámadott határozat nyilvánvaló hibáinak kijavításával csökkentse a 2. cikkben a felperessel szemben kiszabott bírságot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

35 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a kereseteket utasítsa el;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A megsemmisítés iránti kérelmekről

36 Kereseteik alátámasztása érdekében a felperesek két jogalapot terjesztenek elő.

37 Az első jogalap a következőkön alapul: egyrészt a tényekkel kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibán – amelynek alapján a Bizottság azt állapította meg, hogy a Trelleborg Industrie 1986. április 1-je és 2007. május 2. között, továbbá a Trelleborg 1996. március 28. és 2007. május 2. között folyamatos jogsértésben vett részt –, másrészt pedig az 1/2003 rendelet 25. cikke (2) bekezdésének megsértésén.

38 A második jogalap azon alapul, hogy a Bizottságnak nem fűződött jogos érdeke az 1999 előtti jogsértés fennállását megállapító határozat meghozatalához.

Az első, egyrészt a tényekkel kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibára – amelynek alapján a Bizottság azt állapította meg, hogy a Trelleborg Industrie 1986. április 1-je és 2007. május 2. között, továbbá hogy a Trelleborg 1996. március 28. és 2007. május 2. között folyamatos jogsértésben vett részt –, másrészt pedig az 1/2003 rendelet 25. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

A megtámadott határozat

39 A megtámadott határozat (148)–(187) preambulumbekezdéséből lényegében kitűnik, hogy 1997. május 13-tól 1999. június 11-ig bizonyos társaságokat illetően, 1999. június 21-ig pedig más társaságokat és a felperest illetően a kartell tevékenysége a tagjai között fennálló nézeteltérések következtében visszafogottabbá vált. Ugyanakkor a Bizottság szerint számos bizonyíték alátámasztja, hogy ugyanezen időszak során a kartell legfőbb szereplői – különösen P., W., F. és C. – rendszeresen kapcsolatban álltak egymással többek között azzal a céllal, hogy üzleti információkat cseréljenek, és megkíséreljék újraindítani a kartellt, ami végül 1999 júniusában megtörtént.

40 A megtámadott határozat (289)–(307) preambulumbekezdése kifejti azokat az okokat, amelyek alapján a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a jogsértés folyamatos, illetve – másodlagosan – ismétlődő volt, annak ellenére, hogy megítélése szerint a jogsértő tevékenység a köztes időszakban korlátozott volt, és ezen időszak vonatkozásában nem volt helye bírság kiszabásának.

41 Továbbá a megtámadott határozat 1. cikkének g) és h) pontjából kitűnik, hogy a Bizottság megítélése szerint 1986. április 1-je és 2007. május 2. között olyan folyamatos jogsértés történt, amelyben a Trelleborg Industrie 1986. április 1-jétől 2007. május 2-ig, a Trelleborg pedig 1996. március 28-tól 2007. május 2-ig vett részt, a megtámadott határozat (187), (201)–(208) és (466)–(448) preambulumbekezdéséből pedig, hogy a Bizottság a felpereseket illetően a köztes időszakot a korlátozott kartelltevékenység olyan időszakának tekinti, amely nem indokolja bírság kiszabását.

A felek érvei

42 A felperesek lényegében egyrészt azt állítják, hogy a Bizottság, amelynek a jogsértés időtartamát bizonyítania kell, elmulasztotta bizonyítani, hogy e jogsértés a köztes időszakban is folytatódott, mivel a Bizottság az ennek érdekében általa figyelembe vett bizonyítékokat rosszul értelmezte, másrészt pedig azt állítják, hogy a Bizottság mindenesetre nem rendelkezik semmilyen bizonyítékkal, amely alátámasztaná, hogy a Trelleborg Industrie vagy a Trelleborg ebben az időszakban részt vett volna az említett jogsértésben. A felperesek e tekintetben a Bizottságnak különösen azt az elemzését vitatják, amely szerint a köztes időszakot megelőzően odaítélt ajánlatok az 1997. év végéig továbbra is kifejtették hatásaikat, ami a Bizottság szerint legalábbis lehetővé tette, hogy a jogsértési időszakba az 1997 szeptemberétől decemberéig terjedő időszakot is belefoglalja.

43 A felperesek továbbá lényegében úgy vélik, hogy a fentiekből eredően a Bizottság tévedett, amikor a jogsértést folyamatosnak minősítette, továbbá elutasította a felperesek által arra vonatkozóan előadott érvelést, hogy a jogsértés a kartell megszakítását megelőző időszak vonatkozásában elévült, megsértve

az [EK 81. cikkben] és [az EK 82. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 25. cikkének (2) bekezdését.

44 E tekintetben a felperesek vitatják, hogy a folyamatos jogsértés fogalmát – mint azt a Bizottság állítja – alapul lehetne venni akkor, ha a kartell közel két évre megszakad, valamint azt is, hogy – másodlagosan – az ismétlődő jogsértés fogalma irányadó lehetne, amely a felperesek szerint olyan folytonosságot foglal magában, amely kizárja e fogalomnak a jogsértés megszakadása esetében történő alkalmazását. Ha ilyen esetben elfogadnánk a jogsértés ismétlődőnek minősítését, az a jogbiztonság elvével is ellentétes lenne, mivel az elévülési időt így a Bizottság határozatlan időre kitolhatná. A felperesek végül azt állítják, hogy a jogsértés ismétlődőnek minősítése semmilyen módon nem jelenik meg a megtámadott határozat rendelkező részében.

45 A felperesek végül előadják, hogy a Bizottság megsértette a korábbi döntéshozatali gyakorlatát, továbbá velük szemben hátrányosan megkülönböztető bánásmódot alkalmazott az MRI-hez képest, amelynek vonatkozásában a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a négy év tartamú, 1992 augusztusától 1996 szeptemberéig terjedő megszakítás lehetővé tette, hogy már ne szabjanak ki bírságot olyan tényállás miatt, amelyet e társaság 1992. augusztus 1-jét megelőzően valósított meg.

46 A Bizottság vitatja ezeket az állításokat, és úgy véli, hogy a megtámadott határozat a jogilag megkövetelt módon alátámasztja, hogy a jogsértés a köztes időszakban is folytatódott, még akkor is, ha a kartell ekkor korlátozott tevékenységi szakaszba lépett. A Bizottság ugyanakkor a beadványaiban, valamint a tárgyalás során ezzel kapcsolatban feltett kérdésre adott válaszában elismeri, hogy nem rendelkezik semmilyen bizonyítékkal arra vonatkozóan, hogy a felperesek a köztes időszakban részt vettek volna a kartell tagjai közötti kapcsolatfelvételekben.

47 A Bizottság ezzel szemben úgy ítéli meg, hogy figyelembe kell venni egyrészt az ezen időszakot megelőzően levezényelt azon ajánlatokat, amelyek hatásai 1997 novemberéig vagy decemberéig folytatódtak, másrészt pedig azt, hogy a felperesek ebben az időben nem határolódtak el a kartelltől, ami az ítélkezési gyakorlat alapján indokolja, hogy a jogsértésben való részvételüket 1986. április 1-je és 2007. május 2. között folyamatosnak tekintsék.

48 A Bizottság lényegében hozzáteszi, hogy mindazonáltal, ha a Törvényszék úgy ítélné meg, hogy a jogsértés nem folyamatos, azt ismétlődő jogsértésnek kellene minősítenie, amely minősítésre a Bizottság végeredményben a megtámadott határozat (307) preambulumbekezdésében másodlagosan hivatkozott. A Bizottság szerint ebből következik, hogy az 1986-tól 1997-ig terjedő jogsértési időszak vonatkozásában a megtámadott határozat elfogadása idején még nem évült el a bírságkiszabási jogköre. A Bizottság ezenkívül úgy véli, hogy ezért nincs jelentősége, hogy a megtámadott határozat rendelkező része csak folyamatos jogsértést említ.

49 Pontosítani kell, hogy a felperesek a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre adott válaszukban elismerték, hogy a jogsértésben való részvételüket sem az 1997. május 13-át megelőző időszak, sem pedig az 1999. június 21-ét követő időszak vonatkozásában nem vitatták. Ugyanakkor úgy vélik, hogy egymástól elkülönülő jogsértésekről van szó.

A Törvényszék álláspontja

– Előzetes megfontolások

50 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Bizottságnak nem csak a kartell fennállását, hanem annak időtartamát is bizonyítania kell (lásd a Törvényszék T-25/95., T-26/95., T-30/95-T-32/95., T-34/95-T-39/95., T-42/95-T-46/95., T-48/95., T-50/95-T-65/95., T-68/95-T-71/95., T-87/95., T-88/95., T-103/95. és T-104/95. sz., Cimenteries CBR és társai kontra

Bizottság egyesített ügyekben 2000. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-491. o.] 2802. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Különösen az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértésére vonatkozó bizonyítási eljárás kapcsán a Bizottság kötelezettsége bizonyítani az általa megállapított jogsértést, és olyan bizonyítékokat előterjeszteni, amelyek a jogilag megkövetelt módon igazolják a jogsértést megvalósító körülmények fennállását (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-8417. o.] 58. pontját, valamint a C-49/92. P. sz., Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4125. o.] 86. pontját). A bíróságban felmerülő bárminemű kételynek annak a vállalkozásnak a javát kell szolgálnia, amely a jogsértést megállapító határozat címzettje. A bíró így nem ítélkezhet úgy, hogy a Bizottság a kérdéses jogsértés fennállását a jogilag megkövetelt módon állapította meg, ha kétsége van ezzel kapcsolatban, különösen bírságot kiszabó bizottsági határozat megsemmisítése és/vagy megváltoztatása iránti kereset esetén. Az utóbbi esetben ugyanis tekintettel kell lenni az ártatlanság vélelmére, amely az uniós jogrend által védett alapvető jogok része, és amely szerepel az Európai Unió Alapjogi Chartája (HL 2007. C 303., 1. o.) 48. cikkének (1) bekezdésében. A kérdéses jogsértések jellegéből és az ezt követő büntetések komolyságából és jellegéből adódóan az ártatlanság vélelmének elve alkalmazandó azokban a vállalkozásokat érintő, versenyszabályok megsértésére vonatkozó eljárásokban, amelyek bírság vagy kényszerítő bírság megállapításához vezethetnek (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-199/92. P. sz., Hüls kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4287. o.] 149. és 150. pontját, valamint a Törvényszék T-38/02. sz., Groupe Danone kontra Bizottság ügyben 2005. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4407. o.] 215. és 216. pontját). A Bizottságnak így pontos és egybevágó bizonyítékot kell szolgáltatnia azon szilárd meggyőződésének alátámasztására, hogy az állítólagos jogsértés megtörtént (lásd a fenti hivatkozott Groupe Danone kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

51 Szintén az állandó ítélkezési gyakorlat szerint nem szükséges a Bizottság által előterjesztett minden egyes bizonyítéknak eleget tennie e feltételeknek a jogsértés összes elemét tekintve. Elegendő, ha az intézmény által felhozott bizonyítékok a maguk teljességében értékelve megfelelnek e követelménynek (lásd a Törvényszék T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2501. o.] 180. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

52 Továbbá azok a tevékenységek, amelyekre a versenyellenes megállapodások irányulnak, általában titkosan folynak le, a találkozókat titkosan tartják, és az erre vonatkozó dokumentáció a legminimálisabbra szorítkozik. Ebből következik, hogy még ha a Bizottság fel is fedez olyan iratokat – mint például a találkozókról készült beszámolók –, amelyek kifejezetten tanúsítják a piaci szereplők közötti jogellenes kapcsolatfelvételt, e dokumentumok általában csak töredékesek és szórványosak, így gyakran következtetésekkel kell bizonyos részleteket rekonstruálni. Ezért az esetek nagy részében a versenyellenes magatartás vagy megállapodás létezésére bizonyos egybeesésekből és valószínűsítő körülményekből kell következtetni, amelyek együtt figyelembe véve, más összefüggő magyarázat hiányában a versenyszabályok megsértésének bizonyítékául szolgálhatnak (a Bíróság C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-123. o.] 55–57. pontja, valamint a C-403/04. P. és C-405/04. P. sz., Sumitomo Metal Industries és Nippon Steel kontra Bizottság egyesített ügyekben 2007. január 25-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-729. o.] 51. pontja).

53 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlat megköveteli, hogy a jogsértés időtartamát közvetlenül megalapozó bizonyítékok hiányában a Bizottság legalábbis olyan, időben kellően közeli tényekre vonatkozó bizonyítékokra hivatkozzék, hogy ésszerűen elfogadható legyen az, hogy e jogsértés két meghatározott időpont között megszakítás nélkül folytatódott (lásd a Törvényszék T-43/92. sz., Dunlop Slazenger kontra Bizottság ügyben 1994. július 7-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-441. o.] 79. pontját, valamint a T-120/04. sz., Peróxidos Orgánicos kontra Bizottság ügyben 2006. november 16-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-4441. o.] 51. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

54 Márpedig a jelen ügyben nem vitatott, hogy a Bizottság nem rendelkezik semmilyen bizonyítékkal, amely alátámaszthatná, hogy a köztes időszakban a felperesek részt vettek a kartell tagjai közötti kapcsolatfelvételekben, valamint a kartell által tanúsított azon korlátozott tevékenységben, amelyet a Bizottság a megtámadott határozat (148)–(187) preambulumbekezdésében ismertetett.

55 A Bizottság ugyanis annak megállapítására szorítkozik, hogy a felperesek részvétele kikövetkeztethető abból, hogy a köztes időszakban nem határolódtak el a kartelltől, legalábbis pedig abból, hogy e részvétel 1997 novemberéig vagy decemberéig bizonyított annak következtében, hogy a kartell tagjai között 1997. május 13. előtt odaítélt ajánlatok továbbra is kifejtették hatásaikat (lásd a megtámadott határozatnak többek között a (150), (162) és (187) preambulumbekezdését).

56 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a Bizottság e megállapítások alapján helyesen járt-e el, amikor a Trelleborg Industrie által 1986. április 1-je és 2007. május 2. között, a Trelleborg által pedig 1996. március 28. és 2007. május 2. között elkövetett jogsértést folyamatosnak minősítette, ennek alapján pedig úgy ítélte meg, hogy az elévülési idő az 1/2003 rendelet 25. cikkének (2) bekezdése alapján csak az utóbbi időpontban vette kezdetét.

– A folyamatos jogsértés fennállásáról

57 Emlékeztetni kell arra, hogy az esetek nagy részében a versenyellenes magatartás vagy megállapodás létezésére bizonyos egybeesésekből és valószínűsítő körülményekből kell következtetni, amelyek együtt figyelembe véve, más összefüggő magyarázat hiányában a versenyszabályok megsértésének bizonyítékául szolgálhatnak. Az ilyen valószínűsítő körülmények és egybeesések együtt figyelembe véve nemcsak a versenyellenes magatartás vagy megállapodás fennállására engednek következtetni, hanem egy folyamatos versenyellenes magatartás, valamint a versenyjogi szabályokba ütköző megállapodás alkalmazásának időtartamára is (lásd ebben az értelemben a Bíróság fenti 52. pontban hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletének 57. pontját, valamint a C-105/04. P. sz., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-8725. o.] 94–96. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

58 Továbbá az ilyen jogsértés nemcsak elszigetelt cselekmény eredménye lehet, hanem cselekmények sorozata, vagy akár folyamatos magatartás eredménye is. Ez az értelmezés nem vonható kétségbe azon az alapon, hogy a cselekmények e sorozatának vagy e folytatólagos magatartásnak egy vagy több eleme önmagában és elszigetelten vizsgálva is a versenyszabályok megsértésének minősülhet. Amennyiben a különböző cselekmények – azonos, a közös piacon belüli versenyt torzító tárgyuk alapján – „átfogó terv” keretébe illeszkednek, a Bizottság a fenti cselekmények miatti felelősséget jogszerűen tudhatja be az összességében figyelembe vett jogsértésben való részvétel alapján (a fenti 52. pontban hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 258. pontja, valamint a fenti 57. pontban hivatkozott Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 110. pontja).

59 Valamely megállapodás egyes meghatározott időszakokban való létezésére, vagy legalábbis az egyik vállalkozás által meghatározott időszakban való végrehajtására vonatkozó bizonyítékok hiánya kapcsán emlékeztetni kell arra, hogy az a tény, hogy a Bizottság nem szolgáltatott a jogsértésre vonatkozó bizonyítékot egyes meghatározott időszakok tekintetében, nem akadályozza annak megállapítását, hogy a jogsértés a hivatkozott időszakoknál összességében hosszabb időtartam alatt állt fenn, amennyiben ezt objektív és egybehangzó bizonyítékok megalapozzák. Egy több éven át tartó jogsértés esetén az a tény, hogy a kartell megjelenési formái különböző időszakokban érvényesülnek, és azokat hosszabb-rövidebb időszakok választhatják el egymástól, nem befolyásolja a kartell fennállását annyiban, amennyiben a jogsértés részét képező különböző cselekmények azonos célt szolgálnak, továbbá egy egységes és folyamatos jellegű jogsértés keretébe illeszkednek (a fenti 57. pontban hivatkozott Nederlandse

Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 97. és 98. pontja; lásd ebben az értelemben a fenti 52. pontban hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 260. pontját is).

60 E tekintetben az ítélkezési gyakorlat több olyan kritériumot is felsorol, amelyek relevánsak valamely jogsértés egységes jellegének értékelése során; ilyenek a szóban forgó magatartások azonos célkitűzései (a Törvényszék T-21/99. sz., Dansk Rørindustri kontra Bizottság ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1681. o.] 67. pontja; lásd továbbá ebben az értelemben a Bíróság C-113/04. P. sz., Technische Unie kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-8831. o.] 170. és 171. pontját, valamint a Törvényszék T-43/02. sz., Jungbunzlauer kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-3435. o.] 312. pontját), az érintett termékek és szolgáltatások közötti azonosság (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-71/03., T-74/03., T-87/03. és T-91/03. sz., Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 15-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 118., 119. és 124. pontját, valamint a fent hivatkozott Jungbunzlauer kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 312. pontját), az abban részt vevő vállalkozások azonossága (a fent hivatkozott Jungbunzlauer kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 312. pontja), valamint a végrehajtás módjának azonossága (a fent hivatkozott Dansk Rørindustri kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 68. pontja). Ezenkívül a vállalkozások nevében eljáró természetes személyek azonossága, valamint a szóban forgó magatartások földrajzi kiterjedésének azonossága szintén olyan kritériumnak minősül, amelyeket e vizsgálat lefolytatása során figyelembe lehet venni.

61 Így az ítélkezési gyakorlat még akkor is lehetővé teszi a Bizottság számára annak vélelmezését, hogy a jogsértés – illetve valamely vállalkozásnak a jogsértésben való részvétele – nem szakadt meg, ha az a meghatározott időszakok vonatkozásában nem rendelkezik bizonyítékokkal a jogsértésre, amennyiben az e jogsértés részét képező különböző cselekmények azonos célt szolgálnak, továbbá egységes és folyamatos jogsértés keretébe illeszkednek, ám az ilyen megállapításnak olyan objektív és egybehangzó bizonyítékokon kell alapulnia, amelyek alátámasztják az átfogó terv fennállását.

62 Amennyiben e feltételek teljesülnek, a folyamatos jogsértés fogalma így lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy a figyelembe vett egész jogsértési időszak vonatkozásában bírságot szabjon ki, továbbá meghatározza az elévülési idő kezdetének időpontját, vagyis azt az időpontot, amikor a folyamatos jogsértés megszűnt.

63 Az összejátszással gyanúsított vállalkozások ugyanakkor megdönthetik e vélelmet olyan valószínűsítő körülményekre vagy bizonyítékokra hivatkozva, amelyek alátámasztják az ellenkezőjét, vagyis azt, hogy a jogsértés – illetve az abban való részvételük – ugyanezen időszakokban nem folytatódott.

64 A jelen esetben kétségkívül meg kell állapítani, hogy a felperesek a tárgyalás során nem vitatták a szóban forgó magatartások céljainak, az érintett termékeknek, az összejátszásban részt vevő vállalkozásoknak, a végrehajtás fő módjainak, a vállalkozások nevében eljáró természetes személyeknek, végül pedig az említett magatartások földrajzi kiterjedésének 1997 májusa előtti és 1999 júniusa utáni azonosságát.

65 Jóllehet e megállapítások lehetővé teszik a köztes időszak előtt és után azonosítható átfogó tervvel kapcsolatos álláspont alátámasztását, ezzel együtt azt is meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kifejtette egyrészt, hogy a kartell válságos időszakon ment keresztül, amelynek során a működése jelentősen megváltozott, a tagjai közötti kapcsolatok pedig határozottan feszültté váltak, vagyis a kartell tevékenysége a köztes időszakban erősen lelassult, másrészt pedig, hogy ezen időszak során bizonyos főszereplők – különösen P., F., C. és W. – lényegében az érintett vállalkozások közötti együttműködés újraindításának megkísérlésére használták kapcsolatfelvételeiket (lásd a megtámadott határozat (148)–(187) preambulumbekezdését), a Bizottság pedig ezen okból jutott arra, hogy e köztes időszak vonatkozásában a kartell egyik tagjával szemben sem szab ki bírságot.

66 Márpedig meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem rendelkezik semmilyen bizonyítékkal arra, hogy a felperesek e több mint két évig tartó köztes időszakban részt vettek volna e többoldalú kapcsolatokban, vagy részt vettek volna a találkozókon, amelyekre a kartell újraindítása céljából került sor, vagy akár tudomásuk lett volna ilyen találkozókról.

67 E körülmények között a felperesek által előadott azon álláspont, mely szerint a kartellben való részvételüket ténylegesen megszakították, kellően alátámasztottnak és hihetőnek tűnik a fenti 61. pontban felidézett azon vélelem megdöntéséhez, hogy a jogsértésben való, akár passzív formában történő részvételük az erre utaló bizonyítékok hiányában is folytatódott. Tekintettel ugyanis arra, hogy a köztes időszakban a kartell tevékenysége csökkent, sőt meg is szűnt, továbbá a felpereseknek az e kartell újraindítására vagy a céljaival való azonosulásra irányuló esetleges kitartó szándékával kapcsolatos objektív és egybehangzó bizonyítékok hiányában a Bizottság nem volt jogosult arra, hogy vélelmezze a felperesek akár passzív formában történő folyamatos részvételét.

68 A Bizottság ugyanakkor a beadványaiban hivatkozik arra az ítélkezési gyakorlatra (a fenti 50. pontban hivatkozott Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben hozott ítélet 83. és 84. pontja), amely szerint a vállalkozásnak ahhoz, hogy mentesüljön a felelősség alól, nyilvánosan és egyértelműen el kell határolódnia a kartelltől, hogy a többi résztvevő tudatában legyen annak, hogy e vállalkozás a továbbiakban nem támogatja a kartell általános céljait. A Bizottság ebből arra következtet, hogy mivel a felperesek a köztes időszakban nem határolódtak el a kartelltől, az e kisebb intenzitású jogsértési időszakban való részvétel mégis megállapítható velük szemben, anélkül hogy ez az említett időszak vonatkozásában bírság kiszabásához vezetne. A hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis valamely jogellenes kezdeményezés hallgatólagos jóváhagyása – anélkül, hogy az érintett vállalkozás nyilvánosan elhatárolódna annak tartalmától, és azt bejelentené a közigazgatási szerveknek – a jogsértés folytatására való ösztönzéssel jár, és megakadályozza annak felfedezését, ami a jogsértésben való részvétel passzív módját valósítja meg, és ezért megalapozhatja az érintett vállalkozás felelősségét. Ugyanakkor, mivel először is a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a kartell rendes működése a több mint két évig tartó köztes időszakban megszakadt, másodszor nem bizonyított, hogy a felperesek részt vettek volna azokban a kapcsolatfelvételekben, amelyekre a köztes időszak során a kartell újraindítása céljából került sor, vagy akár tudomásuk lett volna azokról, harmadszor pedig, még ha az 1997 májusát megelőzően odaítélt ajánlatok hatásainak folytatódását illetően el is fogadjuk a Bizottság álláspontját, e hatások legfeljebb 1997 novemberéig vagy decemberéig folytatódtak, aminek következtében a kartell újraindítása előtt mindenképp marad egy 18 hónap tartamú időszak, amelynek tekintetében nincs semmilyen objektív és egybehangzó bizonyíték, amelynek alapján megállapítható lenne, hogy a felperesek a kartell válságidőszaka során részt vettek volna a kapcsolatfelvételekben, a Bizottság nem alapíthatja az érvelését arra, hogy a felperesek a köztes időszakban nem határolódtak el a kartell bizonyos tagjai által a kartell újraélesztése érdekében végzett cselekményektől.

69 A jelen ügy körülményeire tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperesek részéről a kartell többi tagjától való nyilvános elhatárolódás hiánya nem kelthetett olyan benyomást a többi tagban, hogy a felperesek legalábbis passzív részesként hozzájárulnak a kartellhez, vagyis a felperesek magatartását nem lehetett valamely versenyellenes kezdeményezés hallgatólagos jóváhagyásával azonosítani. Mivel nem volt olyan bizonyíték, amelynek alapján arra lehetett volna következtetni, hogy a felpereseknek tudomásuk lett volna a kartell többi tagja között a köztes időszakban annak érdekében létrejött kapcsolatfelvételekről, hogy újraindítsák a kartellt – amelynek rendes működése megszakadt –, a Bizottság nem volt jogosult a felperesek együttes felelősségét azzal az indokkal levezetni, hogy a felperesek nem határolódtak el nyilvánosan a kartell tartalmától. Ez az indok ugyanis önmagában nem elegendő ahhoz, hogy kitöltse az olyan objektív és egybehangzó bizonyítékok teljes hiányát, amelyek mind objektív, mind pedig szubjektív nézőpontból alátámaszthatták volna a felpereseknek az ezen időszak során elkövetett egységes jogsértésben való részvételének és részességének látszatát.

70 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság jogszerűen nem állapíthatta meg, hogy a felperesek által elkövetett jogsértés egységes és folyamatos jogsértés volt. E hiba ugyanakkor nem jár szükségképpen azzal a következménnyel, hogy a Bizottság megsértette volna az 1/2003 rendelet 25. cikkének (2) bekezdését.

71 Tekintettel ugyanis arra, hogy a jogsértés a jelen esetben nem minősíthető folyamatosnak, annak eldöntéséhez, hogy az elévülés az 1/2003 rendelet 25. cikkének (2) bekezdése alapján bekövetkezett-e, meg kell vizsgálni, hogy a jogsértést ismétlődőnek kell-e minősíteni, amit a felperesek vitatnak.

– Az ismétlődő jogsértés fennállásáról

72 Mivel az ismétlődő jogsértés fogalmának értelmezése vitatott a felek között, mindenekelőtt e fogalom értelmét kell pontosítani az 1/2003 rendelet 25. cikkének (2) bekezdése szerinti folyamatos jogsértés fogalmához képest.

73 Valamely uniós jogi rendelkezés szó szerinti értelmezése során figyelembe kell venni azt, hogy az uniós jogszabályokat több nyelven szövegezték meg, és hogy a különböző nyelvi változatok egyaránt hitelesek; az ilyen rendelkezések értelmezése ezért maga után vonja a különböző nyelvi változatok összehasonlítását (a Bíróság 281/81. sz. CILFIT-ügyben 1982. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 1982., 3415. o.] 18. pontja). Az uniós jogi rendelkezések egységes alkalmazásának, és ebből következően egységes értelmezésének szükségessége így kizárja azt, hogy egy rendelkezés szövegét kétség esetén egyik változatának alapulvételével elszigetelten vizsgálják, és éppen azt követeli meg, hogy a más hivatalos nyelveken elfogadott változatok fényében értelmezzék és alkalmazzák azt (a Bíróság C-63/06. sz. Profisa-ügyben 2007. április 19-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-3239. o.] 13. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül az uniós szövegek egyes nyelvi változatai közötti eltérés esetén a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek az a részét képezi (a fent hivatkozott Profisa-ügyben hozott ítélet 14. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 Általánosabban, valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (a Bíróság 292/82. sz. Merck-ügyben 1983. november 17-én hozott ítéletének [EBHT 1983., 3781. o.] 12. pontja), valamint figyelembe kell venni az uniós jogi rendelkezések összességét is (a fenti 73. pontban hivatkozott CILFIT-ügyben hozott ítélet 20. pontja).

75 Először is pontosítani kell, hogy az eljárások időtartamának korlátozásáról, valamint az Európai Gazdasági Közösség szállításra és versenyre vonatkozó szabályai alapján kezdeményezett szankciók végrehajtásáról szóló, 1974. november 26-i 2988/74/EGK tanácsi rendelet (HL L 319., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet, 61. o.), amely az elévülésre vonatkozó, az 1/2003 rendeletben foglalt rendelkezések hátterét képezi, az 1. cikkének (2) bekezdésében [a francia nyelvi változatban] „infractions continues ou continuées”-t [a magyar nyelvi változatban: „folyamatos vagy ismétlődő] említett.

76 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2988/74 rendelet 1. cikkében említett ismétlődő jogsértést illetően, [infraction continuée], a Bíróság úgy ítélte meg, hogy jóllehet az ismétlődő jogsértés [infraction continuée] fogalma kissé eltérő tartalommal bír az egyes tagállamok jogrendjében, minden esetben több jogsértő magatartást foglal magában, amelyeket közös szubjektív elem kapcsol össze (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-235/92. P. sz., Montecatini kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4539. o.] 195. pontját).

77 E fogalmat az 1/2003 rendelet 25. cikke (2) bekezdésének francia nyelvi változatában az „infraction continue ou répétée” fogalom váltotta fel.

78 E módosítást azonban e rendelkezésnek nem minden nyelvi változata vette át.

79 A „continuing or repeated infringements” kifejezés ugyanis már a 2988/74 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének angol nyelvi változatában is szerepelt, e terminológiát pedig az 1/2003 rendelet 25. cikke (2) bekezdésének angol nyelvi változata érintetlenül hagyta.

80 Ezenkívül az 1/2003 rendelet elfogadása során a jogalkotó a legtöbb nyelvi változat esetében megtartotta azt a terminológiát, amely korábban a 2988/74 rendeletben szerepelt (a jelen esetben a spanyol, dán, német, görög, holland, finn és svéd nyelvről van szó), míg a többi nyelvi változatot szintén módosították annak érdekében, hogy az „infraction continuée” fogalom helyett az „infraction répétée” fogalmat használják (az olasz és a portugál nyelvi változatról van szó).

81 Másfelől az 1/2003 rendelet (31) preambulumbekezdése kimondja:

„A pénzbírságok és kényszerítő bírságok kirovására érvényes elévülési időszakra vonatkozó szabályokat a 2988/74 […] tanácsi rendelet […] határozta meg, amely a közlekedés területén érvényesülő szankciókra is kiterjed. […] Ezért a jogi keretek tisztázása érdekében a 2988/74 […] rendeletet úgy kell módosítani, hogy az ne legyen alkalmazandó az e rendelet hatálya alá tartozó ügyekre, továbbá e rendeletnek tartalmaznia kell az elévülési időre vonatkozó rendelkezéseket.”

82 Ezért meg kell állapítani, hogy a jogalkotónak a bizonyos nyelvi változatokban bekövetkező terminológiai változások ellenére nem az volt a szándéka, hogy a[z EK 81.] és [EK 82. cikk] végrehajtásáról szóló első, 1962. február 6-i 17. tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) átdolgozása alkalmával módosítsa a korábbi rendelkezés tartalmát, hanem épp ellenkezőleg az, hogy megszüntesse az „infraction continuée” kifejezés használata folytán keletkező esetleges zavarokat.

83 Másodszor, az ismétlődő jogsértés fogalma különbözik a folyamatos jogsértés fogalmától (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-18/05. sz., IMI és társai kontra Bizottság ügyben 2010. május 19-én hozott ítéletének [EBHT 2010., II-1769. o.] 96. és 97. pontját), e különbséget pedig végeredményben megerősíti az 1/2003 rendelet 25. cikkének (2) bekezdésében a „vagy” kötőszó használata.

84 Következésképpen el kell utasítani a felperesek azon érvelését, amely szerint a „hagyományos” jogsértést meg kell különböztetni a „folyamatos és ismétlődő” jogsértéstől.

85 Harmadszor, az egységes jogsértés fogalma olyan helyzetre vonatkozik, amelyben több vállalkozás egy folytatólagos, a verseny torzítására irányuló gazdasági célt követő magatartásból álló jogsértésben, vagy olyan, egymással azonos tárgyuk, illetve alanyuk alapján összefüggő önálló jogsértésekben vett részt (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-53/03. sz., BPB kontra Bizottság ügyben 2008. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1333. o.] 257. pontját, valamint a T-446/05. sz., Amann & Söhne és Cousin Filterie kontra Bizottság ügyben 2010. április 28-án hozott ítéletének [EBHT 2010., II-1255. o.] 89. pontját).

86 Más szavakkal, a jogsértés elkövetésének módszerei lehetővé teszik, hogy az egységes jogsértést vagy folyamatosnak, vagy pedig ismétlődőnek minősítsék.

87 Továbbá a folyamatos jogsértést illetően emlékeztetni kell arra, hogy az átfogó terv fogalma még akkor is lehetővé teszi a Bizottság számára annak vélelmezését, hogy a jogsértés elkövetése nem szakadt meg, ha bizonyos időszak vonatkozásában nem rendelkezik bizonyítékkal az érintett vállalkozás e jogsértésben való részvételére, amennyiben e vállalkozás ezen időszakot megelőzően és azt követően részt vett a jogsértésben, továbbá amennyiben nem léteznek olyan bizonyítékok vagy valószínűsítő körülmények, amelyek alapján feltételezni lehetne, hogy a jogsértés a vállalkozást illetően megszakadt.

Ilyen esetben a Bizottság az egész jogsértési időszak vonatkozásában bírságot szabhat ki, ideértve azt az időszakot is, amelynek kapcsán nem rendelkezik bizonyítékkal az érintett vállalkozás jogsértésére (lásd a fenti 60–62. pontot).

88 Ezzel szemben, amennyiben megállapítható, hogy a vállalkozás jogsértésben való részvétele megszakadt, továbbá hogy a vállalkozás a megszakadást megelőzően és azt követően részt vett a jogsértésben, e jogsértés ismétlődőnek minősíthető, amennyiben – a folyamatos jogsértéshez hasonlóan (lásd a fenti 60. pontot) – létezik a vállalkozás által a megszakadás előtt és után követett egységes cél, ami levezethető a szóban forgó célok és magatartások, az érintett termékek, az összejátszásban részt vevő vállalkozások, az összejátszás fő végrehajtási módjai, a vállalkozások nevében eljáró természetes személyek, végül pedig az említett magatartások földrajzi kiterjedésének azonosságából. A jogsértés ezért egységes és ismétlődő, és jóllehet a Bizottság az egész jogsértési időszak vonatkozásában bírságot szabhat ki, ezt nem teheti meg azon időszak vonatkozásában, amelynek során a jogsértés megszakadt.

89 Így azokat a jogsértő eseményeket, amelyekben ugyanaz a vállalkozás vett részt, viszont amelyek vonatkozásában semmilyen közös cél nem bizonyítható, nem lehet egységes – folyamatos vagy ismétlődő – jogsértésnek minősíteni, és azok elkülönült jogsértéseket képeznek.

90 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság elismeri, hogy nem rendelkezik bizonyítékkal arra, hogy a felperesek a több mint két évig tartó köztes időszak során részt vettek volna a jogsértésben. Ezen időszak tekintetében ezenkívül nem szabott ki semmilyen bírságot.

91 Ezzel szemben a felperesek elismerték, hogy a köztes időszakot megelőzően és azt követően részt vettek a jogsértésben, a tárgyalás során pedig nem vitatták a szóban forgó célok és magatartások, az érintett termékek, az összejátszásban részt vevő vállalkozások, az összejátszás fő végrehajtási módjai, a vállalkozások nevében eljáró természetes személyek, végül pedig az említett 1997 májusa előtti és 1999 júniusa utáni magatartások földrajzi kiterjedésének azonosságát.

92 Következésképpen a Törvényszéknek meg kell állapítania, hogy a Trelleborg Industrie 1986 áprilisától 1997. május 13-ig és 1999. június 21-től 2007 májusáig, a Trelleborg pedig 1996. március 28-tól 1997. május 13-ig és 1999. június 21-től 2007 májusáig egységes és ismétlődő jogsértést követett el. A jogsértés folyamatos jogsértésnek való, Bizottság általi téves minősítése ugyanis nem akadályozza meg a Törvényszéket abban, hogy a jogsértést ismétlődőnek minősítse át a közigazgatási ügyiratban fellelhető azon tényállási elemekre tekintettel, amelyeken a megtámadott határozat alapul (lásd analógia útján a fenti 83. pontban hivatkozott IMI és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 96. és 97. pontját; lásd továbbá analógia útján a Törvényszék T-427/04. és T-17/05. sz., Franciaország és France Télécom kontra Bizottság egyesített ügyekben 2009. november 30-án hozott ítéletének [EBHT 2009., II-4315. o.] 322–325. pontját, amelyet a Bíróság fellebbezés alapján helybenhagyott a C-81/10. P. sz., France Télécom kontra Bizottság ügyben 2011. december 8-án hozott ítéletének [EBHT 2011., I-12899. o.] 80. és azt követő pontjaiban).

93 E következtetést nem vonhatja kétségbe a felperesek azon érvelése, amely szerint a Bizottság az ismétlődő jogsértésnek a megtámadott határozatban általa másodlagosan alapul vett elméletére támaszkodva (lásd a fenti 22. és 40. pontot) határozatlan időre kitolhatná, ezáltal pedig kiiktathatná az elévülést, ami ellentétes lenne a jogbiztonság elvével.

94 Ezt az érvelést el kell utasítani, mivel egyrészt, amennyiben az ismétlődő jogsértés fennállásának megállapítását lehetővé tevő feltételek teljesülnek, az 1/2003 rendelet 25. cikkének (2) bekezdéséből következik, hogy az elévülési idő kitolódik. Másrészt az ismétlődő jogsértés elméletének esetleges visszaélésszerű alkalmazását nem lehet elvontan megítélni, és az alapvetően az egyes konkrét ügyek körülményeitől, különösen pedig a Bizottság azon képességétől függ, hogy bizonyítsa, hogy a vizsgált különböző időszakok során elkövetett egységes jogsértésről van szó.

– Az ismétlődő jogsértés fennállásának az elévülésre gyakorolt következményeiről

95 Mivel a Trelleborg Industries 1986 áprilisától 1997 májusáig és 1999 júniusától 2007 májusáig, a Trelleborg pedig 1996 márciusától 1997 májusáig és 1999 júniusától 2007 májusáig egységes és ismétlődő jogsértést követett el, meg kell állapítani, hogy a jogsértés az 1997. május 13-át megelőző időszak vonatkozásában nem évült el.

– Az egyéb kifogásokról

96 Másfelől a jogbiztonság elvének megsértésére alapított kifogást illetően emlékeztetni kell arra, hogy ez az elv az uniós jog alapvető elvének minősül, amely különösen azt követeli meg, hogy a szabályozás egyértelmű és világos legyen, lehetővé téve azt, hogy a jogalanyok egyértelműen megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket, és ezeknek megfelelően járjanak el. Ugyanakkor, amennyiben valamely jogszabály értelmét és hatályát illetően bizonyos fokú bizonytalanság merül fel, meg kell vizsgálni, hogy vajon a szóban forgó jogi aktus annyira kétértelmű-e, hogy a jogalanyok emiatt nem tudják kielégítő bizonyossággal eloszlatni az e jogszabály hatályát vagy tartalmát illető esetleges kétségeket (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-110/03. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-2801. o.] 30. és 31. pontját).

97 Mivel az ismétlődő jogsértés fennállásának megállapítását lehetővé tevő kritériumok világosak és egyértelműek, továbbá mentesek minden olyan kétértelműségtől, amely megakadályozná, hogy a jogalanyok kielégítő bizonyossággal eloszlathassák az e jogszabály hatályát vagy tartalmát illető esetleges kétségeket, meg kell állapítani, hogy a jogi helyzetek előreláthatósága biztosított, a jogbiztonság elvének megsértésére alapított kifogást pedig el kell utasítani.

98 Az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított kifogást illetően emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód elve, illetőleg a hátrányos megkülönböztetés tilalma megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és a különböző helyzeteket ne kezeljék azonos módon, hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (a Bíróság C-485/08. P. sz., Gualtieri kontra Bizottság ügyben 2010. április 15-én hozott ítéletének [EBHT 2010., I-3009. o.] 70. pontja).

99 A jelen esetben a Bizottság azt állítja, hogy kétségkívül úgy ítélte meg, hogy az MRI 1986. április 1-jétől 1992. augusztus 1-jéig és 1996. szeptember 3-tól 2007. május 2-ig jogsértést követett el, ugyanakkor az ismétlődő jogsértés elméletét nem alkalmazta vele szemben, másfelől pedig az 1992. augusztus 1-jét megelőző jogsértési időszak vonatkozásában nem szabott ki vele szemben bírságot, tekintettel az őt megillető azon mérlegelési jogkörre, hogy az MRI kartellben való részvételének megszakadása előtti időszak vonatkozásában ne alkalmazzon szankciót, mindezt pedig annak ellenére, hogy azt is megállapíthatta volna, hogy a jogsértés ismétlődő volt.

100 Egyrészt meg kell állapítani, hogy a Bizottság helyesen állítja, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezések értelmében a Bizottságot mérlegelési jogkör illeti meg annak eldöntése során, hogy az EK 81. cikk megsértőjével szemben szabjon-e ki bírságot. E jogkört ugyanakkor az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartásával kell gyakorolni.

101 Másrészt meg kell állapítani, hogy az MRI és a felperesek nincsenek hasonló helyzetben.

102 Az MRI-t ugyanis a Bizottság az 1992. augusztus 1-jét megelőző időszak vonatkozásában nem szankcionálta a kartellben való részvételéért, a Bizottság által ennek kapcsán figyelembe vett megszakadás pedig ugyanezen időponttól 1996. szeptember 3-ig tartott, miközben a felperesek által hivatkozott megszakadás csak a köztes időszakot érinti.

103 Ebből következik, hogy az egyenlő bánásmód megsértésére alapított kifogást el kell utasítani.

104 Ezenkívül, a teljesség kedvéért, még ha fel is tételezzük, hogy az MRI vonatkozásában a Bizottság tévesen alkalmazta az elévülés feltételeit, akkor is meg kellene állapítani, hogy az ilyen jogsértés, amelyre a Törvényszékhez benyújtott jelen keresetben nem hivatkoztak, semmiképpen nem alkalmas arra, hogy alátámassza a felperesek megsemmisítés iránti keresetének megalapozottságát. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód elvét összhangba kell hozni a jogszerűség elvével, miszerint előnyszerzés végett senki sem hivatkozhat valamely harmadik személy javára elkövetett jogellenes magatartásra. A jelen eljárásban félként nem szereplő másik vállalkozás tekintetében elkövetett esetleges jogsértés ugyanis nem vezetheti a Törvényszéket hátrányos megkülönböztetés, következésképpen a felperesekkel szemben elkövetett jogsértés megállapítására. Az ilyen megközelítés a „jogellenességben való egyenlő bánásmód” elvének lefektetését jelentené, egyedül azon az alapon, hogy valamely más, esetlegesen hasonló helyzetben lévő vállalkozás jogellenesen elkerülte a szankciót (lásd a fenti 53. pontban hivatkozott Peróxidos Orgánicos kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 77. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

105 Következésképpen a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az megállapítja, hogy a Trelleborg Industrie 1986. április 1-je és 2007. május 2. között, a Trelleborg pedig 1996. március 28. és 2007. május 2. között folyamatos jogsértést követett el, ezt meghaladó részében viszont az elévülésre alapított jogalapot el kell utasítani.

A második, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottságnak nem fűződött jogos érdeke az 1999 előtti jogsértés fennállását megállapító határozat meghozatalához

A felek érvei

106 A felperesek lényegében előadják, hogy a Bizottság főszabály szerint még akkor is jogosult a jogsértés elkövetésének megállapítására, ha a jogsértés elévült. Az ítélkezési gyakorlat szerint azonban ez esetben bizonyítania kellett volna az ilyen megállapításhoz fűződő jogos érdekét, vagyis ki kellett volna fejtenie, hogy a körülmények mennyiben tették szükségessé az olyan jogsértéseket megállapító határozat meghozatalát, amelyek legalább tizenkét évvel a megtámadott határozat meghozatala előtt befejeződtek.

107 A Bizottság vitatja ezt az érvelést.

A Törvényszék álláspontja

108 Mivel az első jogalap keretében megállapítást nyert, hogy a felperesek által elkövetett jogsértést egységesnek és ismétlődőnek kell minősíteni (lásd a fenti 92. pontot), továbbá hogy a jogsértés az 1997. május 13-át megelőző időszak vonatkozásában nem évült el (lásd a fenti 95. pontot), a második jogalapot el kell utasítani.

A megváltoztatás iránti kereseti kérelmekről

109 A felperesek a megtámadott határozat megváltoztatását és a bírság csökkentését kérik.

110 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 261. cikkel összhangban az Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa által közösen, az EUM-Szerződés rendelkezéseinek értelmében elfogadott rendeletek a bennük előírt szankciók tekintetében korlátlan felülvizsgálati jogkört ruházhatnak a Bíróságra. Az 1/2003 rendelet 31. cikke ilyen jogkört ruházott az uniós bíróságra. Az uniós bíróság ezért a szankció jogszerűségének egyszerű felülvizsgálatán túl jogosult a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesíteni, és következésképpen a kiszabott bírságot vagy kényszerítő bírságot törölni, mérsékelni, illetve növelni. Következésképpen az uniós bíróság, amikor a bírság összegének kérdése az értékelésére van bízva,

jogosult korlátlan felülvizsgálati jogkörét gyakorolni, és ezt a jogkört egyaránt gyakorolhatja az összeg mérséklése, illetve növelése érdekében (lásd a Bíróság C-3/06. P. sz., Groupe Danone kontra Bizottság ügyben 2007. február 8-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-1331. o.] 60–62. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

111 Továbbá 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdése értelmében a bírság mértékének meghatározásakor tekintetbe kell venni mind a jogsértés súlyát, mind annak időtartamát.

112 A Bíróság kimondta, hogy a bírságok összegének meghatározása érdekében figyelembe kell venni a jogsértések időtartamát, és az összes olyan tényezőt, amely hatással lehet a jogsértések súlyának értékelésére, mint például az egyes vállalkozások magatartása, az összehangolt magatartások létrehozásában játszott szerepük, az e magatartásokból származó előnyük, a méretük és az érintett termékek értéke, valamint az, hogy az ilyen típusú jogsértések milyen kockázatot jelentenek az Unió számára (lásd a Bíróság C-386/10. P. sz., Chalkor kontra Bizottság ügyben 2011. december 8-án hozott ítéletének [EBHT 2011., I-13085. o.] 56. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

113 A Bíróság kifejtette továbbá, hogy figyelembe kell venni az olyan objektív tényezőket, mint a versenyellenes magatartások tartalma és időtartama, számuk és intenzitásuk, az érintett piac terjedelme és a gazdasági közrendet ért kár. Az elemzésnek figyelembe kell vennie továbbá a felelős vállalkozások viszonylagos jelentőségét és piaci részesedését, valamint az esetleges visszaesést is (a fenti 112. pontban hivatkozott Chalkor kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 57. pontja).

114 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amikor a Törvényszék a korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében bírságot állapít meg, azt jellegénél fogva nem pontos aritmetikai számításokkal végzi. Egyébiránt a Törvényszéket nem kötik a Bizottság számításai, hanem az ügy összes körülményét figyelembe véve saját maga végzi el értékelését (a Törvényszék T-156/94. sz., Aristrain kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 14-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 43. pontja).

115 A jelen esetben emlékeztetni kell arra, hogy jóllehet a felperesek által elkövetett jogsértés nem minősíthető folyamatosnak (lásd a fenti 71. pontot), ez nem változtat azon, hogy ismétlődő jogsértésről van szó (lásd a fenti 95. pontot). Továbbá meg kell állapítani, hogy a Bizottság a köztes időszak vonatkozásában nem szabott ki bírságot a felperesekkel szemben. A felperesek terhére rótt jogsértés folyamatos jellegével kapcsolatban a Bizottság által elkövetett hibának tehát nem volt semmilyen hatása a jogsértés azon időtartamát illetően, amelyet a Bizottság a bírság összegének számítása során figyelembe vett.

116 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a kartell egyértelműen súlyos, tekintettel arra, hogy a jogsértő magatartások, amelyekben a felperesek teljes körűen részt vettek, a pályázati kiírások elosztásából, az árak rögzítéséből, a kvóták rögzítéséből, az értékesítési feltételek megállapításából, a földrajzi piacok felosztásából, valamint az árakra, az értékesítési mennyiségekre és a közbeszerzési pályázatokra vonatkozó érzékeny információk cseréjéből álltak. Ezenkívül világméretű kartellről van szó.

117 Ráadásul a Trelleborg Industrie által elkövetett jogsértés különösen hosszú ideig, 18 évig és tizenegy hónapig tartott, mivel a Trelleborg a maga részéről egyetemlegesen felelős a leányvállalata által nyolc éven és tizenegy hónapon keresztül tanúsított magatartásért.

118 A Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a fentiek következtében nincs helye a felperesekkel szemben kiszabott bírság csökkentésének.

119 Ezért a felperesek által előterjesztett, megváltoztatás iránti kereseti kérelmeket el kell utasítani.

120 Következésképpen a megtámadott határozatot részben meg kell semmisíteni, a kereseteket pedig ezt meghaladó részükben el kell utasítani.

A költségekről

121 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Azonban az említett szabályzat 87. cikke 3. §-ának első bekezdése alapján részleges pernyertesség esetén, illetve kivételes okból a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.

122 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a felperesek helyesen állították, hogy velük kapcsolatban a Bizottság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy 1986. április 1-je és 2007. május 2. között folyamatos jogsértés állt fenn. E jogellenességnek azonban a bírság számítása szempontjából nincs következménye. Ezért a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményeinek igazságos értékelése azt kívánja, hogy a felperesek maguk viseljék saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az [EK 81. cikk] és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39406 – „tengeri tömlők”-ügy) 2009. január 28-án hozott C(2009) 428 végleges bizottsági határozat 1. cikkének g) és h) pontját megsemmisíti annyiban, amennyiben azok az 1997. május 13-tól 1999. június 21-ig terjedő időszakra vonatkoznak.

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A felek maguk viselik saját költségeiket.

Azizi Prek Frimodt Nielsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2013. május 17-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita alapját képező tényállás 1

A kőolaj és földgáz továbbítására szolgáló tengeri tömlők ágazata 2

A felperesek bemutatása 3

A közigazgatási eljárás 3

A megtámadott határozat 4

Az eljárás és a felek kérelmei 5

A jogkérdésről 6

A megsemmisítés iránti kérelmekről 6

Az első, egyrészt a tényekkel kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibára – amelynek alapján a Bizottság azt állapította meg, hogy a Trelleborg Industrie 1986. április 1-je és 2007. május 2. között, továbbá hogy a Trelleborg 1996. március 28. és 2007. május 2. között folyamatos jogsértésben vett részt –, másrészt pedig az 1/2003 rendelet 25. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról 7

A megtámadott határozat 7

A felek érvei 7

A Törvényszék álláspontja 8

– Előzetes megfontolások 8

– A folyamatos jogsértés fennállásáról 10

– Az ismétlődő jogsértés fennállásáról 13

– Az ismétlődő jogsértés fennállásának az elévülésre gyakorolt következményeiről 16

– Az egyéb kifogásokról 16

A második, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottságnak nem fűződött jogos érdeke az 1999 előtti jogsértés fennállását megállapító határozat meghozatalához 17

A felek érvei 17

A Törvényszék álláspontja 17

A megváltoztatás iránti kereseti kérelmekről 17

A költségekről 19